

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Serbske njedzelske lopjeno. •

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerje; knižički ščežeńni w Budyschinje a placzi šchtwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

2. njedzela wo śwj. Trojicy.

Lut. 14, 16—24.

(Wo wulkej wjeczeri.)

„Na semo ničžo njeje darmo, kamo niž knjerež“, to je rěč. Kotruž móžesz husezišeho šlyšecž, a wěsta wěrnosć w njej teži. Šdž chzemy wor ludzi něšto mjeć, jemu šlužbu wot nich žadamy, so bychy něšto sa naž činili, dha by njerosom byl, hebi to dawno žadač. Tak njerosomny ništo njeje, so wot džělačerja wocžatuje, so darmo sa njeho džěla, tak njerosomny ništo njeje, so by do kanton schol a tam wschelač hebi wubjeral a so by jo potom darmo hebi žadal. A wola tamna rěč: „ničžo njeje darmo“ dospołnje wěrna njeje. Šak wjele je tch darow, kotrež s ruki našeho Boha dostawamy a wón nam je dawta darmo. Šowětr, kotryž dychamy, woda, kotruž pijemy, pycha Božeje štwórbj, kotrež napohlad našču wutrobu šwjěheli, Boži desčezit, kiž našče pola napowj, šwěćenje Božeho šlónčžka, kotrež semju wobrijewa a nam šwědo dawta s našchim džělam, — ščto je Bohu hdy sa to něšto šaplacžit? Njerěka: „wschitto darmo s luteje wótzowščeje, bójščeje dobroty a šmilnosčeje, bjes wschčeje mojeje šašlužby a dostojnosčeje“. Ale njeje husto došč tak: došč to wschitto darmo mamy, hebi jo wyškof došč njewažimy. My měnimy, so dyrbi to wschitto tak byč, my mórkotamy a šo rošhorimy, hdyž jo po našchim myšlach bohacze došč nimamy, město teho, so bychmy s najmjeńšcha šo sa to džakowali.

A šak je halle psch: duchownych darach našeho Boha! Wschitkón troščy, wschitkón měr, wscho wjehele, wodawanje hrěchow, nadžiju we wumrjeczu; wscho dawta Bóh darmo, haj wón

naž hiščeje prošy, so bychmy jeho dary pschijeli, prošy: „Dajež šo šjeduač s Bohom“. Ale šak wjele čłowjekow je, kotrymž Bóh tute dary posticzuje darmo, ale podarmo. Woni je njerodža. Placzi to tež nam? Šrubujmy šo po škladnosći našeho šwjateho šezjenja! Šórke bošstne šhonjenja šu, kotrež je šospodač w šezanju dyrbjal čžinicz. Ššwoju pschczelnosć widži šazpivamu a wróczostorežemu. Ale jeho pschczelnosć a lubosć njewustanje. Wón nadžiju njeshubi. Še jich wjele, kiž šu jeho pscheproschenje šazpivali a wón pschczo s nowa šwojich póšlow šezale, kiž dyrbjaj s šwjedženštej šoščinje pscheproschcz, so by jeho dom polny byl. Šw, so jeho šlób njebj podarmo šakšincžal, hdyž dženzja wabjo a proščo do naščeje wutroby ššincžaj: „Šójče, wschitto je hotowe!“

1. Bože pscheproschenje. 2. čłowjekow wotmoštwjenje.

I.

Denšnišče šwj. šezjenje njeje čžežko šrošmiez. Šesuš nam Boha pod wobrasom šospodarja psched wocž: štaja, so by nam jeho ššutkowanje a čžinjenje šrošmliwje čžinil. Bóh je šospodač wulkeho domu. Wulku wjeczer, šwjedženštu šoščinu, še kotrež šo wulke pschihoty čžinja, wuhotuje. Wschelač wjehele a wužiwanja dyrbjaj šošči wofšewicz; šo na štarosče šabudu, kotrež domach maja a pošhljeni šo domoj wróczaj. Ščto je s tym měnjene? Duchowne wužiwanja šu, jědž sa dušču, kotruž Bóh nam posticzuje. Niž jenož čželna jědž a picze dyrbi našče žadanje byč, dušča chze tež něšto mjeć, hewač trada a šawutli. Wona ma žadanje po Bosh: „Šo tebi, šnježe, šo mi šššče“, praji psalmista, a na druhim měšče spěwa: „Šako jelen jachli po ššmnej wodže, tak ššchuje moja dušča, Šožo, s tebi“. Wjele

je ho na hčwěcže pšcheměruko wot čažow pjalništy hem, ale cžłowiska wutroba we hwojim najhłubšim žedženju je ta hana hna wostala. Njejký hžo něšto wo tym šonil, kať je tamne hlowo wothłóž w twojej wutrobje namakalo, njejký hodžiny měl, hdžez by sačuwal: „Cžłowjet njeje žiwý wot kłěba hameho“, hodžiny staroseže, srudoby, styšnosče, hodžiny, hdžez hčwědomje w tebi ho hčbasche, hdžez běšche wutroba w tebi wšcha hčwěka a po wodawanju jachlesche? Wóža tehdy hčwětaruwžawa nja a wjekeła nam pomhacž? Ně, dha by poľasuje žadanje po něčim wyschřim; my čžujemy: „Wójej dušči chze ho picž po Bohu, po tym žiwym Bohu“. Wón hani móže nam dacž, ščtož nam pobračuje, ščtož je Augustinus, hlawny wučer žyrtwoje, wuprajil: „Mašcha wutroba je njeměrna, domž njewo-počuje w Bohu“. Tehodla hčwali našch Knjes šbóžnych, kž by hłodni a lačni po prawdoseži. Tehodla Boha nam pšched wocži staja pod wobrasom hospodarja, kotruž wuľu hofčini wuhotuje. Wulka je tuta wječer, pšchetož hčfčima je sa wščitlich postajena a wščitke žedženja spotoji. Tuta wječer, wo korejž je tudy rěč, njeje sakrament hčwjateho wostarja, hacžrunjež tež k temu hčlucha, niž šbóžnosč njebjeska, hacžrunjež je tež hčobu wobšaměnjena, ale Bože kralestwo, kotrež njebjeska a jemju hčwobpščinuje se wščitimi darani a kublami. W Božim kralestwie namakajch wščitko, ščtož twója dušča žada a trjeba: Ščlěb žiwjenja, to je duchowna jědž Božeho hčlowa, wótra hčl potuty ale tež sahojazy wolij Božeje hnady, trosčt sa srudne dušče, pokoj sa njepotojne wutrobny, mēr sa tyščne hčwědomja, wodawanje hrěchow a prawdoseč pšched Bohom, hčróblosč k čžerpjenju, móž k bēdženju. W Božim kralestwie mašch Wóža, kž eže lubuje, Šbóžnička, kž je hčwoju krej sa hčbje pšchelač; hčwjateho Duchu, kž na twojej wutrobje džěla.

Tutu poknosč darow je Wóh nam pšchotowal pšches hčwojeho lubeho hčyna, kotrehož je do hčwěta póhlať, so by pastyč a hčškop našchich dušchow hčl. Jako Žesuh wučzo a džiwý čžimo pšches hčlubjeny kraj čžehnjesche, jako israelskemu ludej kražnosč Božeho kralestwa w přědowanju na horje a w pšchirunanjach wopikowasche, rěkasche: „Bóježe, wščitko je hčotowe“.

Tež hdžez běšch Žesuh po dokonjanym wumožerškim skutku semju wopuščezil, je Bože pšcheproschenje dale klinečalo wo lěstotka do lěstotka. Tež dženkja hčščeže Wóh eže pšcheprosčuje. Njejký jeho kubla šboža ho tež kbi pšchezo saho posticžale wot dnja twojeje kščenizy hacž do tuteje hodžiny. Hdžez hčwěč swonow twoje wuľhč trjehja a k Božej hčlžbje wolaju, njejký hčšichich l nich Boži hčlób: „Bóježe, wščitko je hčotowe“. Nješkincži wo wščitlich wodženjach twojeho žiwjenja, w dnjach rōžow, kaž w dnjach čžernjom do twojeje wutrobny napominanje twojeho Knjesa, pytačž Bože kralestwo a jeho prawdoseč? Druhdy Wóh naž pšcheprosčuje i čžicha wabjo, kaž macž čžišche pšchitupi k ložu hčwojeho lubušča, so by jeho mile se spanja šbudžila; druhdy pať Wóh wóťje a móžuje napominajo a warnujo wola, kať kaž roshněwany nan njepokľuschneho hčyna i hrěšneho spanja wola a wubudži. Twojemu Bohu je hčwjata hčutna naležnosč, so na jeho hčlób pošluchajch a pšchindžesč, pšchetož Wóh čžze, so by wščitkim ludžom pomhane bylo a so bychu k hčpšnacžu prawdy pšchisčla. Tehodla njepšchetawa hčwotemu hčlokej sa klinečecž dacž mlodnym a starym, hčohatym a hčudym. Jeho hčmišna lubosč je, kotraž jeho k temu čžeri. Haj, Bože pšcheproschenje, kať pšchecželnive je.

II.

Kajke je cžłowjetow wotnolowjenje. Wjetšeho wjekeła Bohu čžinicž njemóžem, hacž so na jeho pšcheproschenje pšchindžem; wjetščeje srudoby jemu njemóžem pšchitowacž, hacž k tym, so jeho hčlób sazřiwam. Njedhčbjeli wěricž, so by kajke

wutrobne pšcheproschenje něšto wotpoľasaj. A tola, pšchłowo ma prawje: „Wóh strowi něotreho, kž ho jemu njedžatuje“. Hdžez ščto, dha dhrbi dawať wščitlich dobrých darow šhonicž, so je njedžat hčwěka mšda. Pšcheni hofčzo bēchu i wopřědka pšcheproschenje pšchisčli, ale jako bē hodžina wječerje pšchisčla, njechachu pšchincž. Woni ho samohwa. A to jim ničzo njepomha. Šlowna wěč bē, so woni njepšchindžechu. Tehodla buchh wuľantřeni, dokelž bēchu ho hani wuľantřli, dokelž wščitke jich samohwjenja i teje myšle wuhadžachu, kotraž to semške a čželne hčebi wyschewaž, hacž to duchowne a njebjeske. Žim pobračuje dobra wola. Špodžitwne je, kať wjele cžłowjet samóže, hdžez něšto prawje rad čžze. Wšchelake čžezřoty a sadžěwki, kž jeho přědčiwacžu ho napšchecžiwu stajaja, wē pšchewincž. Ale na drugej stronje je runje tať špodžitwne, kať pšcheklepant je cžłowjet, čžezřoty čžinicž, hdžez ho jemu wēž jara njehodži, hdžez dhrbi něšto čžinicž, wopšchisčiwacž, pšchisčiwacž na ho wšacž, kotruž rad njeha dopjelucž. „Ja njeham“, to runje njeha prajicž, tehodla ho samohwi, to rěka, wón pyta wurčěže, so by dopoľasaj, so njemóže. Kať hčluboko sahanibjaze by našche samohwjenja pšchecžiwu Bohu, tať prawje špšnacžam, hdžez ho prasham: „ščto dha Wóh wot naž čžze?“ Šupri wón napšchecžiwu i njewuľhčjanym žadanjem, žada hčebi po šdacžu njemóžne wēž, dhrbimy my ho wšdacž hčwojeho powołanja, hčwójbueho šboža atd? Ně, ničzo wot čžezřeho pšchaha a e — haj ščto dha — so ho pšcheprosčez damy, so ho hčdnjemy k jeho bčlđu a ho hospodowacž damy. Pšchynicž a wofšchewicž, wobdaricž a wobohacžicž čžze naž našch Kral a Knjes. Wóh dawa a cžłowjet njeha. To je pšchezo saho ho wopšchetowazy kōnž, Wóh čžze naž bohathch ščžinicž, ale cžłowjet jebške kubla wšche waži a sazřiwu, ščtož Wóh jemu posticžuje.

W jednotlěwym by kajke samohwjenja a wurčěže jara wšchelake. Žedny praji: „Ja hčym hčebi polo kupil a mam won hčicž, so bych jo wobhčadal“. Njebudžišche wón to runje tať derje tež posticžicž čžinicž mohł? Wolo jemu njecžeknje. Njerosomnje, haj njeměrně je: „Ja mam won hčicž“. Wšchetož na žane wšchneje k temu njeje nufowaný. To mješche ho jemu ščžini sadžěwka to wjetšche. So wšch na semškim kuble, jeho džěli wot njebjeskeho kubla. Druhi praji: „Ja hčym hčebi pječž pšchahow woloť kupil, ja hčym na pucžu, so bych je špřal; ja eže prošču, samohw nje“. Licžba jeho ščotu je rostla a i tym jeho džěto w powołanju a wobhčodže, a tehodla dhrbi po jeho mēnjenju wšcho druge wrōčzo ščupicž. Hžo ho na pucž nastaji — niž k Bohu — ale wot Boha přecž. Tež dženknišchi džěť to pšchezo saho jako samohwjenje hčlžži: Ja hčwile nimam.

Wón hčezži je hčščeže křóťchi a njedwórlěwy: „Ja hčym ho wozemł a tehodla pšchincž njemóžu“. Jako njebudžišche hčwoju žonu hčobu wšacž mohł. Šwójate mandželstwo njeje jenož swončowne šjednocženstwo, ale Wóh ruky žony a muž a hčromadu pščloži, so byšchaj hčromadže do njebjesč pucžowaloj. Šso wozenicž njeje, kať ho hčamo rosumi, hrěch; ale to je hrěch, hdžez muž žonu bóle lubuje abo ho jeje bóle boji džžli Boha, a nawopať. Kať wjele ho hžo do wšantřjenja hčwjateho mandželstwa hrěšchi. Sa wšchěmi móžnymi swončownymi wēžami ho prashča, a e niž sa tym, hacž wobaj tež Žesuh libo mataj. Tehodla je tež tať wjele njeshožomnych mandželstwow a město hčeho, so byšchaj mandželstaj jedny druhemu pomhatoj do njebjesč pšchincž, hčebi sadžěwataj. Dha muž žonu hčwari abo wuľnēščuje, hdžez čžze kemschi hčicž, a žona njerosumi, i čžchim wšch-njom a dobroproschenjom i Božej pomozu k lěpšchemu špšnacžu pšchincžicž.

Jenož tti samohwjenja by, kotrež našch Knjes to našchim ščženju naspomni, ale wěcže by drush hčščeže druge wurčěže

měti. Što člověk všcho njevumyšli, so by ho samolovik. Na pschiklad: Bóh je nam w bibliji drohi schaz dat a dawá nam žórlo žórlieč, i kotrehož móžemy pschezo jako ho napieč čžisteje wody žiwjenja. Ale woni ho samolovjeja: „ja mam hižo tak wjele čžitacž, w bibliji je tež wšchelate tak njesrošymšitwe. Ja eže prošču, samolov mje. Ubo: Bóh je nam w modlitwje dat dovolnosč, i nim rěčecž, jemu wšchitko prajicž, sčtož na wutrobje mamy a wot njeho pschezo nowu móž ezabnyč. Ale: ja mam tak wjele čžitacž, ja dyrbiu žiwóž čžasž wufupieč, ja žym wječzo tak spróžny, so na modlitwu žebi njenuyšlu. Ja eže prošču, samolov mje. Ubo: Bóh dáwa nam w Božej službje sšladnosč, našche nabožinske póšnacže pschisporjecž, i nowa šhrobosč sa bėdženja žiwjenja, i nowa tróšch sa hodžiny šrudobny a štyšnosče dostacž a ho i drubimi k njemu posbėhnyč — ale: pucž je dafolš abo wjedro je hrosne abo duchowny njeje pschezo špokojazy — ja eže prošču samolov mje. Tak dyrbi Bóh pschezo wróčzo štacž se žwojimi darami. Šchetož to njechany šabnyč, so Boža služba njeje služba kotruž my Bohu čžinimy, ale kotruž wón nam wotwopofasuje. Wón je bohaty tež bjes naš, wón ma wšchitko, tež hdyž žmy my jemu nješwėrni. Ale my žmy šhudži bjes njeho. Bjes Boha nam pobrachuje to najšpěšche w žimjenju a wumrjecžu: trošcht wodatwanja hrěchow, měr w šwėdomju, nadžija wěčneho žiwjenja. Šak wjele je tych, kiž psches šensške wobšedženštwu, powołanje, wobšhod, žwóšbne wostejnosče ho wotšeržecž dadža, na šbože žwojeje dusche myšlicž a i Bohom do wuškeho šjednocženštwu žiwjenja štipieč

Wěšče mamy tež wšchelate nadawki w šensškim powołanju a Bóh čže žwėrných šastojnikow a džělaczerjow, kotšž žwėru a piluje na žwojim měšnje šteja. Ale pschi šensškim nješmėmy na našche njebjeske powołanje šabnyč. Dofelž je wšcho šensške Boži dar — dha tola njeje prawje, hdyž dar nam wušche šteji hacž dawat a jeho dobra a huadna wola. Njerosom je, to šahodne wušche hacž to njesachodne štajecž a pschitwarš wušche žebi wažicž hacž žiwjatnižu. Njerosom je, hdyž člověk se wšchėmi móžnymi wurěčžami pschindže, kaž: „ja drje rad bych, ale ja pschi najšpěšchej woli njemóžu“, a i kotrychž tola šynt šlineži: „ja nočžu“. Je šenu tež pola tebe tak, hdyž žy pscheproschenny k Božej službje, k Božemu wotšasanju, se šchescžansškim šhromadžšnam? Drje žy tež tajžy, kiž móža psches wažne pschicžiny wotšeržani byč, kaž čži, kiž žy na čžěššim šhoroložu abo čži, kiž maja tež njedžěšški dženi žwojeho powołanja hladacž. Ale je jim tehodla móžnota wšata na Boži hlóšž šedžbowacž? Ni mamy njedžěšške šopjeno a uatwarjowaze knihi? Ale šak malo wotšeržerjow ma našche njedžěšške šopjeno, našch „Pomhaj Bóh“, so štrach hrosny, so ho wjazny njebudže wudawacž móž — jenož dla šitwosče našch Šserbow. A najnowšcha šeršška nawarjowaza šwřha „Domjazny předar“ tež hiščeže njeje rošpschedata. Wjele, wjele šeršškich žwóšbow je, kiž tute rjany knihi hiščeže nimaju. Duž prošču, njesamolowče ho se wšchelatimi wurěčžemi, kaž tamni prošcheni hoscžo, ale čžitajecže našch „Pomhaj Bóh“ a pomhajecže pschi jeho roššchėrjenju njes šubodami a šuathmi; šupčeže žebi tež „Domjazny předar“. Čžitajecže pak tež pišnje w šwojej bibliji a žohnowanje šmėjecže k teho. A tež sa šych, kiž žy žwojeje služby dla šadžėwani, Božu službu wotšacž, pschindu tola šwobodne njedžěke, hdyž maju šhwile došč, na Božej službje džěššbracž. Nječh tola kóždy wopomni, sčtož ho k jeho měrje hodži a wotšlada wot nješwėrných, njerosomných a nješnicžomných wurěčžow

Šato wotrocž k wróčžiwšchi žwojemu šnješej rošprawu podawa, ho šopšadar roššnėwa. Š polnym prawom. Šdžež hrěch, šam šhoshanje, hdyž štwjerdnjena šašakla wutroba, šam šudženje. Šak je šudženje pschisšchlo na njedžakowny a šašakly

israelski lud, kotryž bėšche Bóh psches žwojeho šyna a potom psches japoschotow tak wutrobnje pscheproschecž dal, kotryž pak njebe ppšluchacž čžynł. Šeho dla je Bože kralěštwu na póhanow pschisšchlo, na kotrychž bėchu židža se šazpicžom šladali. Šopšadar w pschirunanju dáwa žwojemu wotrocžej pschisšajnju, won hič na mēšchėzanšche hazy a na šorhošchėža, na drohi a k plowam a pschisšwjesčž šhudnych a bėdných a šhromných a šlepnych. A nětko pschindu tucži špróžni a wobčėženi, kiž wutrobne žedženje po wosšchewjenju we wutrobje noscha, je wšchitkich štruwow a i wješšelosčžu pscheproschente dobwocžiweho šhospodarja pschijimuju. Šak i tobu šteji. Čžesčh ty na drohi abo pschi plocže wotšacž, měšto teho, so by šašchol k šwjedženškej hoscžinje. Čžesčh ho šakle misowacž dacž, měšto teho, so by jako duchowne šhudny rad a wješšohy pschisšchol. Čžesčh ho wot njemėra šwėta tam a žem njetačž dacž, měšto teho, so by w towarštwje i šwojim Bohom a Šbóžnikom měr a pokoj pytal a namakał ja žwoju dušchu. Šě, bliže mój Wóžo, k tebi — dyrbi tež pola tebe rěšacž, doniž sa tebe hodžinka pschindže, hdyž budžesčh i nim šjednocžemy we wěčžnym šbóžnym wješšeli. Wjedž žwoje žiwjenje i Bohom a i šwojim Šbóžnikom! Šotom njebudžesčh pod Božim šudženjom štacž, kaž šazpivarjo pscheproschenta we pschirunanju, ale pod Božim huadnym šlubjenjom: tež sa tebe je hiščeže rum. Šum je hiščeže na Božej wutrobje, rum je na šesšubowymaj rukomaj, kiž štej šhlinej došč, rjecžash hrěchow roššamacž, šranjene šwėdomja šahojicž, šrudžených trošchtowacž, šhubjene čžlowške džěčži šbožowne ščžinicž. Šum je w njebjesškich wobudženjach, kotrež je šesšub ja naš pschihotowal, sa wšchitkich, kiž do njeho wěrja, wot njeho wšcheho šboža ho nadžijeja a we jeho lubosčži wotšawaju. Š, njedawajmy šhoscžej našcheho šnješa, k njemu pschincž, njedawajmy hodžinam huadny mimo hičž! Ššlychmy Boži hlóšž: „Bójecže, wšchitko je hrowe a je hiščeže um tudh.“

Prjecž i tobu, šwėtna krasnosč, ja i tobu njerodžu, Ša pytam Bóššku šaknosč, ho k njeju wobrocžu; Šo šesšubu ja šladam, i nim dobra byššicž ja, Ša wutrobnje šoh' žadam, i nim ho mi derje dže. Šlój šesu, moja krasnosč, pói, wjedž mje sa šobu! Šój, mojej' dusche šaknosč, ja i tobu lubje du A daj mi i lutej huady, so bych byl, hdyž ty žy, Šotwobrocž wšchitke pady, dha žym ja bohaty.“ Šamjen. (Špěwacške 280, 6. 7.) M. w š.

Winowatosče, kotrež maja šchescžansšy šarsšchi a domjazny pschi wocžebnjenu džěčži.

(Šofracžowanje.)

Šěrna lubosčž dawoli džěčžu kóžde nješwinowate šawješelenje; šapowě jemu pak tež kóžde wješšelenje, sa kotrež njeje hiščeže šrate. Šěrna lubosčž ho njerudži, dofelž dyrbi džěčžo wšchelate wolóženja parowacž, trošchtuje ho se šłowom šwřateho pišma: „Dobre je mužej, so w šwojej mlodosčži pschah nošy! (Šr. šh. 3, 27) a i wotmótwu, kotruž bur da mēšchėžanej ho jeho praschazemu, čžehodla našymu žito wjazny pschinyške hacž nalėtnje: „Dofelž ma šrutu mlodosčž šady žebje!“ Šěrna lubosčž na to džiwa, so by džěčžo jenorje žime bylo, so by džěčžo jėdlo wšchitko, sčtož na šlido pschinyšch, a šyrnjež to jemu tež najpředny nješšodžalo, so to w jėdži wokoło nješala, ale so wšchitko šjě, sčtož žy jemu pschihotowal, so šuski pomalši přecž njemjeta, so ho wšchěch šajšch nješpocžinkow hlada. Šěrna lubosčž njeda ho tež šamolicež, hdyž ho džowecžicžka wobčėžuje, so maja towarššchi wjazny a rjenšchich šulnicžtow hacž wona, wona na to hlada, so ho džěčži i čžasžom džěla šchimaju a ho žaneho džěka nješabuja; pschewšchém nješšida

wona, so macz džěcžu fluzi, město teho, so by džěcžo maczeri pom-
hało, słožujo so na tu sařadu, so to džěcžo, kotrež so po puczach
wuhodžuje, kotrež je macz plěcz a czisjećez dyrbjala, po dobrych
puczach njetkodzi, so so hwěczaze stupniczki, kotrež je macz cziszczila
a niz džěcžo, džěcžu nohu stonzuja; so tofej, sa kotryž je macz
drjemo a wodu pschinoschowacz dyrbjala, džěcžu žołd stajst. Džěczi,
kotrymž so domach wschitko pschihotuje, njemōza bycz dobri schulecjo
a shmani człowjekajo.

Wěrna luboscz lutuje i lhostanjeni jara, ženje pať njetkosta
roszhnėwana, a do žyła ženje, so by so wjezczila. Zeje sařada rěka:
„Dořaha flowo, pokoz prut do hoka; dořaha pohladjenje, lutuj
flowa!“ Nunje tak pať wěrna luboscz wě: „Witnasch-li tija sa
džěcžo w 10. lěcze, njesmėjeich tija hylneho došč sa plót wokolo
džěcža w 18. lěcze!“ Pschedewischem słožuje so wona po tom, kaž
Bóh knjes swoje džěczi woczehnje: „Koboz tón Knjes lubo ma, teho
wón powuczi.“ Kōžde schwikjenje boli ju hamu najbóle, tola to
lěpsche džěcža sežini ju frutu, a džěh pschidže, na kotrymž džěcžo
ju zohnuje tajkeho dla.

Woczehnjenje kameho so a pschitad a hewat nicžo křiba
luboscz! Tu masch pokryw wo najwaznišchich hrědkach, kotrež pschi
woczehnjenje wužiwacz masch!

W nalěcžu.

Ssedžach runje pod wišchnjowym schtomom. Nadobo sa-
tuka na jabluczinije pōdla kōfka. Schto chze tón khadla tu we
sahrodze a njes twarjenjemi? tak so wopraschach. Wěsch schto?
By'asche sa hneřdami, niz sa hwojimi. Wima sam do žyła
žaneho. Wneřdaczka naschich spěwaczow pytasche, so by tam
kōfka hwoje jejto sijeřla abo položila. Kōfka starschej stej
czornej duchaj! Zejka a mlode pschewostaja druhim ptaczam,
wostaja je tak rjez pschirodnyh starschim.

To hnadž wschitko wěsch. Ssu so pať pschi tym dopomnil,
so tajkeho so itawa tež w druhim. Wneřka ptaczatow pschi-
runaj człowškej wu'robje, pschede wschēm džěczazej wutrobje.
Zejka tam so, so bychu so wuhlanyle. To so te dobre h-
mješčka, do wutrobny položene, so bychu pschihywalke dobre plody
a žně, to so te dobre mozy, so bychu rostle, pschihywalke a žiwe
byle. Tu pschidže kōfka a pyta sa hneřdami, hđžež by hwoje
zejka saměstnila. Njeboji so, pschidže kamo do sařadow, do
domow. Tuta kōfka je tón sly. Ptata kōfowe zejka maja
wschelaku barbu, žyle kaž to trěbne. Tuteho kōfke zejka runje
tak, žyle kaž to trěbne: pšane, mōdre, brune, czěrwjeme, ž'e
kaž so kōždemu lubja. Tute zejka, tute sly hnyjščka samě-
stimje, pschihodne hneřto, człowštu wutrobu namakawšchi, do
tuteje. Tam so wuhlanu; kaž ptak kōfka pschihadža sly kōfka,
so by sa nima pohladal, wunjetuje te prawe zejka, haj te
prawe džěczi, haj kamo druhdy wschē zejka a wschē prawe džěczi,
a wysche wostanje potom jeho mlody, tón mlody sly w mlodej
abo starej wutrobje. —

S bliska a s daloka.

W Budyščinje wotmē hwojatkownu hrijedu tež „Towarstwo
pomozu hěrbškich studowaznych“ hwoju hłownu shromadžisnu. Knjes
farať Njeda-Budyšski rosprawjesche wo džěle towarstwa a wo-
pomni hnyjerež městopschedhny knjesa direktora Nowaka-Budyš-
skeho. Sa noweho pschedhny bu wuswoleny knjes farať Hej-
duščka. — Towarstwo pomozu by nětkle wjele pomhanju mělo;
ale jemu pobrachuja pschiměrijene hrědki. Njech běchu jeje pod-
pjery w měrnym čařu hwojebelaze a rjane, nětkle pod tajkej dro-
hotu so njedobahaze, pschetož drohota je wořebita čžeža nětkle sa
studowanje a studowaznych. A tola mohło towarstwo wjazny wu-

stutkowacz by-li pschede wschēm wjazny pschiwisla a pomozu na-
makato njes naschim ludom, kotremuž tola jeho stutkowanje
pschede wschēm fluzicz chze. Schto budže, jeli sa so hlychče
wjazy Sserbow sđaluje studowanja — dofelž drohota jich nusuje
— hdyž tola tak nam hižo na mozach pobrachuje? So bychu
tola jich wjele i lětnym pschinoschkom abo i jenorařnym pschi-
noschkom towarstwu pschistupili abo jo hewat psches dary a tež
wotkasanja podpjerali. Pschetož je jich wjele Sserbow, kiž to
mōhli! Čžehodla to nochžyli hwojemu narodej w čařu nusy a
wojowanja na pomoz pschitčž!

Tež „Sserbske knihowe towarstwo“ wot uē haniřnu hrijedu
hwoju hłownu shromadžisnu. Zejo pschedhnda poda rosprawu
wo jeho džěle a naležnosczach — a njesabudžmy: nusach. Slicž-
howanje pschedpōložki pokladnik towarstwa, kn. farať Kschizan-
Kafeczanski. Do nusy, t. r. do dolha je towarstwo pschischo
psches wudacze hwojeje pōslednjeje knihi: Domjazny pšedar, abo
nē, my drje i tym nēschto wopacžne prajimy: wudacze jeneje
knihy do žyła a tuteje pšedarškeje knihi wořebje bē winowatošč
towarstwa — do nusy a do dolha pschihježe towarstwo liwkošč
jeneho džěla naschich ewangelskich Sserbow, kotraž tutu sa nich
wudatu knihu njepschiwosnje. W pōslednim čařu buchū něotre
nēmške pšedarške knihi rosnoschowane, wo wjele drožičke, haj
6 křoč tak drohe a Sserbja so je kupowali. Njebh pšedowa-
nje w maczetnej rěczi tež i najmješicha runje telko wusstutkowalo?
Wěcže tola a hlychče wjazny! A hdyž je tuta kniha jenož pšeni
džěl, pšeni pōložja, dha tola i molom niz hlychče tak droha,
kaž jena nēmšta kniha. A druhdy džěl pschidže, tak bōřny hacž
towarstwo i tutych wusstoczow wuidže, do kotrychž je pschischo
psches — Sserbow.

Ssu wořady, w kotrychž bu jich wjele knihi pschedatych, w dru-
hich pať sažo bē jich to jara malo; je to w sakskej Lužicy hižo
tak, we pruskej pať wořebje. A tola trjebasch jenož i wořadnemu
duchownemu hieč, a hižo dořanjesch knihu. Čhle 12 hr. pšacž
wona jenož, — telko ras 12 hr. pšacž tak něotry a nima,
hdyž i wěžny pschidže, nicžo, snajmješicha nicžo sa duřchu a nicžo
sa dolhe lěta.

Tuž, schtož hlychče hwojeho „Domjazeho pšedarja“ nima,
njech hēbi tajkeho hōbu dom wořmje, niz wschaf, so by saprō-
scheny nēhđže wotpoczowacz dyrbjal w kucziku, nē so by pšedo-
wal Bože flowo w maczetnej rěczi psches rt maczerje abo nana
abo džěcža. S tym mjemijny towarstwu smōžni, dalšche spomozne
džělo sa nasch lud dokonječ. Pscheje so jara, so bychmy na-
božnu hěrbštu protyflu na seženu i wotorhanju wudali. By' to
wěcže nēschto jara rjane bylo, tola tu shwilu je to njemōžne.
„Mōžne drje budže, i pomozu nascheho kōpjenta „Bomhaj Bóh“
nařtawki sa ewangelizaciju wudawacz město wořebitych lěczaznych
kōpjentow. Tola tež na tute mělo so džiwacz, jeli so wobstejnoščje
to nětak smōžnja.

S tutym pōředženjom wobšamknychmy hěrbštu hwojatkownu
hrijedu. Njech nětk nēschto hōdneho se wscheho teho wuradžowanja
a jednanja sa nasch lud sbywa.

Zyrtěj a stat.

Zedny i lužislich duchownych, k. lic. dr. Gehring w Soblan-
dže (pola Lubija) bu do ministeria sa hjawne dobre (Wohl-
fahrtsministerium) powołany. Ze to tola hlychče jene pschi-
pōšnacze štata sa to, so žyrtěj a jeje sastořizny tola stutkujaja sa
dobre a lěpsche kraja a luda, a jene wořebite pschipōšnacze sa-
klužby spomnjeneho duchowneho, kotrež wořebje na polu smut-
kowneho miřijonštwa, a tam wořebje sa sastaranje a woczehnje-
nje malych džěcž džěla. —